

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Έκδιδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακή Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἅγίου Αύγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ετος ΛΘ'
Φλώρινα - ἄριθμ. φύλλου 2441

Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν
Κυριακὴ 30 Ἰανουαρίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Φιλοσοφία – Χριστιανισμὸς

Εορτή, ἀγαπητοί μου, σήμερα. Ἐορτὴ τῶν σχολείων καὶ τῆς παιδείας, τῆς ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς παιδείας, ποὺ ὡς ῥίζα καὶ βάθρο ἔχει τὴν καλλιέργεια τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. Ὁ ἔσω ἀνθρωπὸς εἶνε αὐτὰ τὰ τρία· νοῦς, καρδία, θέλησις. Ἡ ἑλληνικὴ λοιπὸν καὶ χριστιανικὴ παιδεία φωτίζει τὸ νοῦ μὲ τὶς ὥραιότερες ἔννοιες, καλλιεργεῖ τὴν καρδία μὲ τὰ εὔγενες στερεά αἰσθήματα, καὶ χαλυβδώνει τὴ θέλησι γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ποὺ ἐορτάζουν σήμερα ὑπῆρξαν διάνοιες φωτεινές, καρδιές εύγενεῖς καὶ θελήσεις ἰσχυρές, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία τοὺς προβάλλει ὡς ὑποδείγματα καὶ προστάτες τῆς παιδείας μας.

Ἀκούγεται ὅμως ἀντίλογος. Τί μᾶς λένε·

–Γιὰ τὴν Ἐκκλησία ναί, ἥταν αὐτοὶ σημαντικὲς προσωπικότητες ποὺ ἀγάπησαν καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἀλλά... –Τί «ἄλλά»; Νά· πέρασε πιὰ ἡ ἐποχὴ τους. Γιὰ ἐμᾶς, ποὺ ἔχουμε μία ἴστορία τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν, μὲ τόσους σοφοὺς καὶ θεμελιωτὲς ἐπιστημῶν, δὲν θά 'ταν προτιμότερο καὶ ἐγγύτερο στὶς πηγές μας, ἀντὶ τῶν κληρικῶν αὐτῶν (Βασιλείου, Χρυσοστόμου, Γρηγορίου) ὡς προστάτες τῆς ἑλληνικῆς παιδείας νὰ ἔχουμε π.χ. τὸν Ὁμηρο, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη, τὸν Δημόκριτο;...

Ὑπῆρξαν λοιπὸν καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμη Ἐλληνες διανοούμενοι ποὺ θέλουν νὰ ἔξορισουν ἀπὸ τὴν παιδεία μας τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας. Σὲ κάποια μάλιστα ἀνώμαλη περίοδο τοῦ ἔθνους τὰ σχολεῖα μας εἶχαν πάψει νὰ ἐορτάζουν τὴ σημερινὴ ἐορτή. Καὶ στὴν ἐποχὴ μας γίνεται ἀπροκάλυπτα κίνησις γιὰ μιὰ παιδεία ἀνευ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. Θιασῶται αὐτῶν τῶν κινήσεων εἶνε εἴτε ἀθεοὶ ὑλισταὶ εἴτε ἀνθρωπισταὶ, λάτρεις τοῦ ἀρχαίου κάλλους. Τὴν Κυριακή, ἐνῷ χτυποῦν οἱ καμπάνες, αὐτοὶ προτιμοῦν, ἀντὶ νὰ πᾶνε στὴν Ἐκκλησία νὰ «ἰδοῦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» (θ. Λειτ.), νὰ πηγαίνουν σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους καὶ νὰ ὑμνοῦν τὸ φῶς

τὸ ἀπολλώνιο· νοσταλγοὶ ἐνὸς παρελθόντος, ζητοῦν ν' ἀναστήσουν τὴν εἰδωλολατρία. Εἶνε ὁπαδοὶ ἐνὸς ἀνθρωπισμοῦ χωρὶς τὸν ἀληθινὸ Θεό, ποὺ κατὰ τὸν Ντοστογέφσκυ εἶνε ἡ πιὸ συγνὴ ἔκφρασις ἀθεϊσμοῦ.

Χρειάζεται ν' ἀπαντήσουμε; Τοὺς ἀπήντησε ἥδη τὸν 4ο αἰῶνα τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν. «Οταν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης θέλησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴ λατρεία τῶν θεῶν τοῦ Ὄλυμπου, τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν τοῦ εἶπε, ὅτι οἱ θεοὶ ἐκεῖνοι πέθαναν· «Δὲν ἔχει πιὰ ὁ Ἀπόλλων καλύβα, ἔσβησε ἡ «λαλέουσα πηγὴ» (βλ. Πόθεν καὶ διατί, Μ 96, σ. 267). Ἐμεῖς τί θὰ εἴχαμε τώρα νὰ τοὺς ποῦμε;

Ἡ φιλοσοφία τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, ἀγαπητοί μου, πλανήθηκε σὲ λαβύρινθο. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ τὴν ἀλήθεια, ν' ἀπαντήσῃ σὲ ἐρωτήματα ὅπως· τί εἶνε Θεός; τί εἶνε ἀνθρωπος; τί εἶνε κόσμος; τί εἶνε καλό; τί εἶνε ἀρετή; τί εἶνε κακία; τί εἶνε ψυχή;... Ἡ ἄγνοια ἔτρωγε τοὺς φιλοσόφους ὅπως ἡ μυθολογικὴ Σφίγγα κατεβρόχθιζε ὅσους δὲν ἔλυναν τὰ αἰνίγματά της.

Εἶπαν, ὅτι ἡ ἴστορία τῆς φιλοσοφίας εἶνε ἴστορία τῶν ἀνθρωπίνων πλανῶν.

Παραδείγματα; Ὁ Πυθαγόρας ἀπαγόρευε στοὺς μαθητάς του νὰ τρῶνε κυάμους (=κουκιά), γιατί, λέει, μέσα στὰ ζωύφια τῶν κυάμων ὑπάρχουν ψυχές! –γελάμε τώρα ἀκούγοντάς το. Ὁ Πλάτων ἥταν ὑπὲρ τῆς δουλείας, τὴν θεωρεῖ θεσμὸ ἀκατάλυτο· ἀφοῦ οἱ μηχανὲς δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν μόνες τους, οἱ δοῦλοι μᾶς εἶνε ἀπαραίτητοι! Καὶ ὁ Σωκράτης, ὁ θεωρούμενος μέγας σοφός, ἐμόλυνε τὶς τελευταῖες στιγμές του, ὅταν ζήτησε νὰ θυσιάσουν ἀλέκτορα (=πετεινό) στὸν Ἀπόλλωνα.

Δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε ὅτι προσπάθησαν νὰ πλησιάσουν τὸ θεῖον, τὶς κορυφὲς τῆς ἀληθείας. Δὲν τὸ κατώρθωσαν. Εἶπαν ὅμως μερικὲς ἀλήθειες, ποὺ εἶνε σὰν ψήγματα

χρυσοῦ σὲ σωρὸ ἄμμου, σὰν πυγολαμπίδες στὴ νύχτα, σὰν φωτοβολίδες μέσα στὸ σκοτάδι.

Τί προσέφεραν οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι·

✓ Τὸ «γνῶθι σαυτόν» τοῦ Σωκράτους.

✓ Τὴν διαπίστωσι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ δικές του δυνάμεις εἶνε ἀδύνατον νὰ σωθῇ.

✓ Τὴν πεποιθήσι - πρόβλεψι, ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἔρθῃ Ἐκεῖνος ποὺ θὰ λυτρώσῃ τὸν κόσμο. Ὁ Αἰσχύλος λέει, ὅτι ὁ Προμηθεὺς καρφωμένος ἐπάνω στὸν Καύκασο στενάζει καὶ ζητεῖ τὸν Λυτρωτή του. Καὶ ὁ Σωκράτης λίγο πρὶν πεθάνη, εἴπε στοὺς δικαστάς του· Ἔγὼ σᾶς κεντοῦσα σὰν βουκέντρα. Τώρα σβήνω πιά· κ' ἐσεῖς μετὰ τὸ θάνατό μου θὰ κοιμᾶστε, ἔως ὅτου ἔρθῃ Κάποιος, ὁ ὄποιος θὰ φροντίσῃ γιὰ σᾶς.

✓ Τέλος, ἐνῷ ὡς πρὸς τὴν θρησκεία λόγω τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων ἡ συμβολή τους εἶνε μηδέν, ἡ προσφορά τους ὡς πρὸς τὴν γλῶσσα εἶνε μεγάλη. Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο γλῶσσα τελειότερη ἀπὸ τὴν Ἑλληνική, ποὺ λάλησαν οἱ φιλόσοφοι, ποιηταί, ίστορικοί. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο (=ἡ Καινὴ Διαθήκη) γράφτηκε πρωτοτύπως σ' αὐτὴν καὶ ἡ Βίβλος (Παλαιὰ Διαθήκη) μεταφράστηκε ὀλόκληρη σ' αὐτήν.

Σήμερα, ἐνῷ κάποιοι ἡμιμαθεῖς περιφρονοῦν τὴν γλῶσσα μας, **μεγάλοι ἐπιστήμονες**, θέλοντας νὰ δώσουν ὄνομα (όρολογία) σὲ νέα πράγματα ποὺ βρίσκουν (στὶς ἐπικοινωνίες, στὶς συγκοινωνίες, στὴν ἐνημέρωσι κ.λπ.), **καταφεύγουν σ' αὐτήν** αὐτὴ κατέχει τὰ σκήπτρα. Θέλετε παραδείγματα; Ὁ ἄγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε, ὅτι θά ῥθη μιὰ ἡμέρα ποὺ ὁ κόσμος θὰ δεθῇ μὲ μιὰ **κλωστή**, ἡ ὅτι θὰ βρεθῇ ἐνα **κουτί** ποὺ θὰ τρελλάνῃ τὸν κόσμο. Ἡ «κλωστή» εἶνε τὸ **τηλέ-φωνο** καὶ τὸ «κουτί» εἶνε ἡ **τηλε-όρασι**. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ νέα πράγματα πῶς τὰ «βάφτισαν»; Δὲν ἀνοιξαν λεξικὰ ἀγγλικὰ ἢ γερμανικά, οὔτε ρώσικα ἢ κινέζικα· ἀνοιξαν τὸ Ἑλληνικὸ λεξικό, πῆγαν στὴ γλῶσσα τοῦ Ὄμηρου καὶ πῆραν τὴν κατάλληλη λέξι. Εἶνε τὸ «τηλ(ε)». **”Ετσι· ἀπὸ τὸ τηλ(ε), ποὺ σημαίνει «μακριά», ώνομάστηκε ὁ τηλέ-γραφος, τὸ τηλέ-φωνο, ἡ τηλ-επικοινωνία, ἡ τηλε-όρασις.** **”Ελεγε ἐπίσης ὁ ἄγιος Κοσμᾶς· Θὰ δῆτε στὸν κάμπο **ἀμάξι** νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ λαγό·** τὸ «ἀμάξι» εἶνε τὸ **αύτο-κίνητο**, καὶ τὸ ὄνομα βγῆκε πάλι ἀπὸ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Δὲν εἶνε λοιπὸν τιμὴ καὶ δόξα γιὰ τὴ γλῶσσα μας ὅτι μόνο αὐτὴ ἔχει λέξεις ποὺ μποροῦν νὰ ἐκφράσουν ὅλες τὶς ἔννοιες;

Ἡ σημερινὴ ἔօρτή, τῶν Τριῶν Ιεραρχῶν, ἀναδεικνύει, ἀγαπητοί μου, **δύο ἀλήθειες**. Πρῶτον, ὅτι ἡ **πίστι** τοῦ Χριστοῦ, ἡ θρησκεία μας,

εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή· ἂν ζοῦσαν ὁ Πλάτων κι ὁ Ἀριστοτέλης, θὰ κάθονταν στὰ θρανία ν' ἀκούσουν τὰ μαθήματα τῆς χριστιανικῆς κατηχήσεως. Καὶ δεύτερον, ὅτι ἡ **γλῶσσα** τοῦ Εὔαγγελίου, ἡ γλῶσσα μας, εἶνε ἔνα ἀριστούργημα.

Συμπέρασμα. Νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ δόλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, γιὰ τὰ δύο αὐτὰ ἀνεκτίμητα δῶρα· ὅτι γεννηθήκαμε **’Ορθόδοξοι Χριστιανοὶ** κι ὅτι στὴ γωνία αὐτὴ μιλᾶμε τὴν **ώραιότερη κι ἀσυναγώνιστη γλῶσσα**. Αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ **κρατήσουμε**. Βλέπετε τί ἔκανε τὸ Ἰσραήλ; καθιέρωσε ὡς γλῶσσα του τὴ γλῶσσα τοῦ Μωυσέως! Μπορούσαμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς νὰ μιλᾶμε τὴ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Ὄμηρου. Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ ποῦμε γιατί δὲν ἔγινε αὐτό. Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε, ὅτι παιδεία χωρὶς γλῶσσα ἐλληνικὴ εἶνε **βαρβαρική**, καὶ παιδεία χωρὶς Χριστὸ εἶνε **σῶμα χωρὶς καρδιά**· ὅσο μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀνθρωπος χωρὶς καρδιά, ἄλλο τόσο μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ ἡ παιδεία χωρὶς τὸν Χριστό.

Τὰ δύο αὐτὰ ἀνεκτίμητα στοιχεῖα, τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως **ἀλήθεια** τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν ἰδανικὴ διατύπωσί της στὴ **γλῶσσα** τῶν Ἑλλήνων, **κατεῖχαν οἱ Τρεῖς Ιεράρχαι**. Εἶνε οἱ ἐκφρασταὶ ἀρίστου συνδυασμοῦ Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ Χριστιανικῆς ἀληθείας.

Σατανικὲς δυνάμεις ζητοῦν τώρα νὰ ἀφίσουν ἀπὸ τὸ Σύνταγμά μας την πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ νὰ ἐπιβάλουν μιὰ παιδεία χωρὶς ὁρθόδοξο προσανατολισμό, χωρὶς ἐργασία καὶ κόπο, ποὺ τονίζει τὰ δικαιώματα καὶ λησμονεῖ τὰ καθήκοντα, εἰρωνεύεται τὴ μελέτη καὶ θαυμάζει τὴν ἀπεργία ὡς ὕψιστο ὅπλο διεκδικήσεως δικαιωμάτων· εἶνε μία παιδεία ξένη πρὸς τὰ δοκιμασμένα ιδανικά μας.

”Ἄς εἶνε αἰώνια ἡ μνήμη διδασκάλων καὶ καθηγητῶν μας, ποὺ ἐργάστηκαν μὲ ὑπομονὴ ἀνεξάντλητη, μὲ διάθεσι θυσίας, μὲ ἀνιδιοτελῆ προσφορά, μὲ ἀγάπη στὸ παιδί. Ἐκεῖνοι φιλοτιμοῦσαν ὅλους καὶ βράβευαν τοὺς ἀρίστους, δὲν δημαγωγοῦσαν ὑποθάλποντες ἀπαιτήσεις καὶ δικαιώματα καὶ παραθεωροῦντες καθήκοντα καὶ χρέη.

Τὰ **ρότα** ποὺ ἀντηχοῦσαν τότε στὶς αἴθουσες ἦταν· • «Τῆς παιδείας αἱ μὲν ρίζαι (εἶνε) πικραί, οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς», • «τ' ἀγαθὰ κόποις κτῶνται», • «τῇ ὑπομονῇ πάντα δοῦλα γίνεται», • «νικᾶ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονή» κ.ἄ..

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ παιδεία μας δὲν θὰ παρεκκλίνη ἀπὸ τὴν ῥθὴ τροχιά, **εὔχομαι σὲ ὅλους**, μαθητὰς καὶ διδασκάλους, κάθε πρόοδο στὰ γράμματα καὶ τὴν ἀρετὴν ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὅπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' – "Έτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 846²

Κυριακή τῆς Χαναναίας (Ματθ. 15,21-28)
6 Φεβρουαρίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

‘Υπόδειγμα πίστεως

«὾γαπει, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις» (Ματθ. 15,28)

ΟΧΡΙΣΤΟΣ, ἀγαπητοί μου, –πρέπει νὰ τὸ ποῦμε πολλὲς φορές, ὥσπου νὰ ῥίζωσῃ στὴν καρδιά μας— εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός. Αὐτὸς εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς πίστεώς μας, ἡ ῥίζα τῆς Ἐκκλησίας μας. **Ο Χριστός μας εἶνε Θεός.** Τὸ φωνάζει ὅλο τὸ σύμπαν, ὑλικὸ καὶ πνευματικό. Τὸ φωνάζουν πρὸ παντὸς τὰ **θαύματα**, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

“Ἐνα ἀπὸ τὰ θαύματα αὐτὰ διηγεῖται τὸ σημερινὸ εὔαγγέλιο.

‘Ο Χριστός, βαδίζοντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι κι ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἔφτασε στὰ ἄκρα τοῦ Ἰσραήλ. Πέρα ἀπὸ ’κεī κατοικοῦσαν **εἰδωλολάτρες**, οἵ κάτοικοι τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος.

Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἔφτασε μέχρι τὰ **σύνορα**;

Γιὰ νὰ δειξῃ, ὅτι δὲν εἶνε Θεὸς ἐνὸς μόνο λαοῦ, ὅπως τὸν ἥθελαν –καὶ τὸν θέλουν μέχρι σήμερα– οἱ Ἐβραῖοι. Ο Χριστὸς ἥρθε γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, γιατὶ **ὅλοι εἶνε παιδιά του.** Ἡρθε στὰ σύνορα, γιὰ νὰ βρῇ αὐτοὺς ποὺ κατοικοῦσαν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Ἰσραήλ· στοὺς εἰδωλολάτρες, στοὺς “Ἐλληνες, στὴν Εύρωπη, στὴν Ἀμερική, στὴν Ἀφρική, στὴν Αὐστραλία, στὴν ἀπέραντη Ἀσία.

“Οταν ἔφτασε ὁ Χριστὸς ἔκεī, μιὰ γυναίκα **Χαναναία**, ἀπ’ αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ κατοικοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ Ἰσραήλ, ἀφῆσε τὴν πατρίδα καὶ τὸ χωριό της, καὶ ἥρθε νὰ τὸν βρῇ. Καὶ μόλις εἶδε τὸ Χριστό, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ «Κύριε, ἐλέησον», νὰ λέη αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις ποὺ κ’ ἐμεῖς τὶς λέμε στὴν ἐκκλησία.

Τὸ **«Κύριε, ἐλέησον»** τὸ λέμε πολλὲς φορὲς κατὰ τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας. Ο ἰερεὺς τοῦ Ὅψιστου ζητᾷ ὡρισμένα πράγματα ἀπὸ τὸ Θεό, γιατὶ ὁ Θεὸς εἶνε ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν. Ἐνῷ λοιπὸν ὁ ἰερεὺς παρακαλεῖ, οἵ ψάλτες καὶ ὅλος ὁ λαὸς λένε τὸ **«Κύ-**

ριε, ἐλέησον». Ἐμεῖς ὅμως αὐτὸ τὸ **«Κύριε, ἐλέησον»** δὲν τὸ λέμε **μὲ τὴν καρδιά** μας. Μέσ’ στὴν ἐκκλησία ὁ ἔνας κοιτάει τὸ ρολόι του, ὁ ἄλλος χασμουριέται. Τὸ κορμί μας εἶνε ἔκεī, ἄλλα ἡ ψυχή μας εἶνε ἔξω, στὸ δρόμο, στὴν ἀγορά, στὸ σπίτι, στὰ παιδιά, στὴ γυναίκα, στὰ χωράφια, στὰ ζῶα... Δὲν λέμε τὸ **«Κύριε, ἐλέησον»** μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὅπως ἡ Χαναναία. Ἐκείνη τὸ ’λεγε μέσ’ ἀπ’ τὴν καρδιά της.

Τί ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Κύριο; Εἶχε ἔνα **κορίτσι ἄρρωστο**· ἥταν δαιμονισμένο, εἶχε δαιμόνιο.

—Μὰ **ύπάρχουν δαιμόνια**; θὰ πῇ κάποιος.

“Οποιος ἀμφιβάλλει, ἀς πάη στὴν Κεφαλονιά, στὸν Ἄγιο Γεράσιμο, νὰ δῃ **τί κάνουν τὰ δαιμόνια**. Μόλις θὰ μπῇ τὸ δαιμόνιο στὸν ἄνθρωπο, ὁ ἄνθρωπος χάνει τὰ λογικά του. ”Αλλα λέει καὶ ἄλλα κάνει. Πέφτει μιὰ στὸ νερὸ – μιὰ στὴ φωτιά, ἀφρίζει. Εἶνε θέαμα ἐλεεινό.

Ἡ μάνα αὐτὴ **ύπέφερε**, καιγόταν. ”Ετρεξε σὲ γιατρούς, Ἰσως καὶ **σὲ μάγους** ἀκόμη. Ἄλλα οἵ μάγοι κακὸ καὶ ὅχι καλὸ θὰ κάνουν· γιατὶ εἶνε ὁ Ἰδιος ὁ διάβολος. Καὶ ἡ Χαναναία, ἀφοῦ δὲ βρῆκε πουθενὰ θεραπεία, **κατέφυγε στὸ Χριστό**. Τὸν παρακαλοῦσε· Ἐλέησέ με τὴ δυστυχισμένη μάνα... Γιατὶ μιὰ φορὰ **ύποφέρει** τὸ παιδί, δέκα φορὲς ὁ μάνα.

Καὶ ὁ Χριστός: ”Ἀκουγε δίχως νὰ δίνῃ ἀπάντησι. ”Ηθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι τῆς γυναίκας. Οἱ μαθηταί του τὸν παρακαλοῦσαν νὰ κάνῃ καλὰ τὸ κορίτσι, γιὰ νὰ πάψῃ ἡ μάνα νὰ φωνάζῃ. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τοὺς ἄκουγε. Ἐκεῖ φάνηκε ἡ μεγάλη **πίστι τῆς Χαναναίας**.

”Ἐπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε. Κ’ ἐκεῖνος τῆς εἴπε κάτι **λόγια πολὺ σκληρά**, ποὺ ἀν δὲν εἶχε πίστι θά ’φευγε.

—Σ’ ἀκούω, τῆς ἀπάντησε. Ἄλλα δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πάρω τὸ ψωμὶ ποὺ εἶνε προωρισμένο γιὰ τὰ παιδιά καὶ νὰ τὸ δώσω στὰ σκυλιά.

Ποιά εἶνε τὰ **σκυλιά**, καὶ ποιά τὰ **παιδιά**; Τὰ

θαύματα ποù κάνω, λέει ὁ Χριστός, πρέπει νὰ τὰ ἀπολαύσουν τὰ παιδιά. Παιδιὰ εἶνε ὁ Ἰσρα-
ηλιτικὸς λαός, ποù πίστευε στὸν ἀληθινὸν Θεό. Σκυλιὰ εἶνε οἱ εἰδωλολάτρες, γιατὶ ὅπως τὰ σκυλιὰ κάνουν ἀσχήμιες ἔτσι κι αὐτοὶ ἔκαναν πράγματα ποù προκαλοῦσαν φρίκη.

—Ναί, Κύριε, ἀπαντᾷ ἡ Χαναναία· δὲν εῖμαι ἄξια νὰ λέγωμαι ἄνθρωπος καὶ παιδί σου καὶ ν' ἀπολαμβάνω τὰ ἀγαθά σου. “Ἐνα σκυλάκι εῖμαι. Ἀλλὰ στὸ σπίτι, ὅταν τὰ παιδιὰ τρῶνε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ φαγητό, καὶ τὸ σκυλάκι περιμένει νὰ πέσῃ κανένα ψίχουλο γιὰ νὰ τὸ φάῃ. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, Κύριε, δός μου κ' ἐμένα ἔνα ψίχουλο ἀπὸ τὴν χάρι σου. Δὲν θέλω ὀλόκληρο τὸ ψωμί, ἔνα ψίχουλο ζητῶ...” Οπως μιὰ ἀκτίνα, ποù ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἄπειρο, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν γῆ, ἔτσι κ' ἔνα ψίχουλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ φτάνει.

Μεγάλη ἡ ταπείνωσι τῆς Χαναναίας.

Ἐμᾶς, νὰ μᾶς ἔλεγε κάποιος σκυλιά· θὰ φεύγαμε θυμωμένοι. Καμμιὰ φορὰ λέμε οἱ Ἱεροκήρυκες κάποιο λόγο αὐστηρό, κ' οἱ Χριστιανοὶ θυμώνουν. “Α, μᾶς ἔβρισε σήμερα, λένε· δὲν ξαναπάμε στὴν ἐκκλησίᾳ... Καὶ ποῦ νὰ γίνη ἔλεγχος γιὰ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα! Θὰ μᾶς σταυρώσετε...” Ἀπὸ τὰ χίλια ποù κάνετε ἔνα σᾶς λέμε, μ' ὅλο τὸν πόνο καὶ τὴν εὔγενεια, κ' ἐσεῖς θυμώνετε καὶ μᾶς κατηγορεῖτε.

Ἐδῶ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ὕβρισε τὴν γυναικα, σκυλάκι τὴν εἶπε. Αὐτὴ ὅμως δὲ θύμωσε. Μάλιστα ἄρπαξε τὴν εύκαιρία καὶ ἀπήντησε·

—Ναί, Κύριε, σκυλάκι εῖμαι· δός μου λοιπὸν κ' ἐμένα ἔνα ψίχουλο ἀπὸ τὸ τραπέζι σου.

Τότε ὁ Χριστός, ποù εἶδε μιὰ τέτοια πίστι, τῆς εἶπε·

—Ὦ γυναικα, μεγάλη εἶνε ἡ πίστι σου, «γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις» (Ματθ. 15,28). Θαυμάζω καὶ βραβεύω τὴν πίστι σου.

Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη βγῆκαν τὰ δαιμόνια καὶ τὸ κορίτσι της ἔγινε καλά.

Νὰ μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς τὴν πίστι τῆς Χαναναίας, ἀγαπητοί μου. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει τὸ σημερινὸ εύαγγέλιο.

“Οπως ἐκείνη ἔτσι κ' ἐμεῖς ἔχουμε βάσανα. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς βάσανα. Ο ἔνας ἔχει παιδὶ ἀνάπτηρο, ὁ ἄλλος ἔχει παιδὶ ἄρρωστο στὸ κρεβάτι, ὁ ἄλλος ἔχει παιδὶ καθυστερημένο καὶ ἀνόητο ποù δὲ μαθαίνει γράμματα. Ἀλλος ἔχει δύσκολη γυναικα, μὲ σκληρὴ γλῶσσα, ποù τὸν πικραίνει συνεχῶς καὶ τὸν κάνει νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἡ ἄλλη ἔχει ἄντρα ἄσωτο, μέθυσο, σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπο...” Ἀλλος πάλι ἔχει οἰκονομικὲς

δυσχέρειες καὶ δὲ μπορεῖ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του. Ἄλλον τὸν κυνηγοῦν, τὸν συκοφαντοῦν, τὸν διαβάλλον, τὸν τρέχουν στὰ δικαστήρια. Ἄλλος ἔχει κορίτσι καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ παντρέψῃ. Ἄλλος ἔχει βάσανα μὲ τὸν ἔαυτό του· ἔχει κάποια ἀρρώστια. Ἄλλος ἔχει δαιμόνια...

Ο μεγαλύτερος ἔχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἔξω· δὲν εἶνε οὕτε ὁ ἄντρας οὗτε ἡ γυναίκα οὕτε τὸ παιδί. Ο μεγαλύτερος ἔχθρὸς εἶνε μέσα· εἶνε ὁ **ἔαυτός μας**, ποù πειράζεται ἀπὸ τὰ δαιμόνια.

“Ἄν ὅπως ὁ γιατρὸς ἀκτινοσκοπεῖ τὸ σῶμα ἔξετάσουμε κ' ἐμεῖς βαθειὰ τὴν ψυχὴ μας, θὰ δοῦμε ὅτι ἔχουμε πολλὰ **δαιμόνια**. “Ολοὶ οἱ ἄνθρωποι πειράζονται ἀπὸ δαιμόνια. Ο ἔνας ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τοῦ θυμοῦ, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τῆς πορνείας ἢ τῆς μοιχείας, ἄλλος ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τῆς φιλαργυρίας καὶ πλεονεξίας... Καὶ ἐξ αἵτιας τοῦ κακοῦ μας ἔαυτοῦ ὑποφέρουμε καὶ εἴμαστε σὰν δαιμονισμένοι.

Tí νὰ κάνουμε; Νὰ τρέξουμε **κοντὰ στὴν Ἑκκλησία**. Νὰ ποῦμε τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ὅπως ἡ Χαναναία. Νὰ ποῦμε πολλὲς φορὲς «Ἐλέησέ μας, Θεέ μου, γιατὶ χανόμαστε».

Κάθονται ἀμέριμνοι, γλεντοῦν καὶ διασκεδάζονται· ἢ τρέχουν γιὰ τὰ ύλικὰ κέρδη, κ' ἐπειτα μαλώνουν στὴ μοιρασιά. Δὲ βλέπουν, ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδυνεύει νὰ γίνῃ **παγκόσμιος πόλεμος**. Δὲ θὰ μείνῃ τίποτε, στάχτη θὰ γίνουν ὅλα. Καὶ μετὰ θὰ δοῦμε, ποῦ εἶνε τὰ κέρδη, οἱ ἡδονές, οἱ καυγᾶδες, οἱ πορνεῖς καὶ οἱ μοιχείες. Θὰ γίνῃ στάχτη ὁ πλανήτης μας, γιατὶ ἀμαρτήσαμε πολὺ στὸ Θεό.

Σ' αὐτὰ τὰ δύσκολα χρόνια ποὺ ζοῦμε, ἀδελφοί μου, νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ πλησιάσουμε στὴν Ἑκκλησία, γιὰ **νὰ ποῦμε τὸ «Κύριε, ἐλέησον»**.

Κύριε, ἐλέησε τὰ παιδιά μας, ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ δρόμο σου. Ἐλέησε τοὺς δασκάλους καὶ καθηγητὰς στὰ σχολεῖα. Ἐλέησε τοὺς ἄρχοντές μας. Ἐλέησε τὴν γῆ, τὰ χωράφια, τὰ ζῶα. Ἐλέησε τὴν πατρίδα μας καὶ ὅλα τὰ ἔθνη. **Κύριε, ἐλέησε μας**.

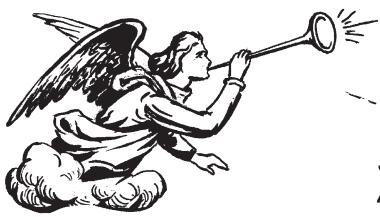
“Ἡ Χαναναία εἶπε τὸ «Κύριε, ἐλέησον» μὲ **ζεστὴ καρδιά**, καὶ ὁ Χριστός μας ἔκανε τὸ θαῦμα. Σ' ἔμᾶς ἡ καρδιὰ εἶνε μπούζι. Κι ὅταν ἐκκλησιαζόμαστε οὕτε δάκρυα οὕτε τίποτα...

“Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, νὰ μᾶς δώσῃ **συναίσθησι τῆς ἀμαρτωλότητός μας**. Καὶ τότε ἐκείνος θὰ πῆ στὸν καθένα μας αὐτὸ ποὺ εἶπε στὴ Χαναναία· «Ὦ ἄνθρωπε, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις»· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος

Απομαγνητοφωνημένη ὄμιλα, ἡ οποία ἔγινε στὸν ί. ναό Όσιου Ναούν Άρμενοχώριου - Φλωρίνης τὴν 8-2-1981.
Καταγραφὴ καὶ σύντμηση 17-2-2002, ἐπανέκδοση 14-1-2013.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ιστότοπο: <http://www.iskiriaiki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

*Έκδιδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αύγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ετος ΛΘ'" Φλώρινα - ἄριθμ. φύλλου 2443	Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Β' Τιμ. 3,10-15) 13 Φεβρουαρίου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

‘Ο Παῦλος πρότυπο γιὰ τοὺς γονεῖς

«Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ τῇ ὑπομονῇ...» (Β' Τιμ. 3,10)

Ο ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἄπαλι κρατούμενος στὶς φυλακὲς τῆς Ῥώμης· γιὰ δεύτερη καὶ τελευταία πλέον φορά. Τὸν ἔχει φυλακίσει ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων, τὸ ἀνθρωπόμορφο ἐκεῖνο θηρίο. Βρίσκεται κλεισμένος σὲ κελλὶ καὶ ἀλυσοδεμένος σὰν ἔνας ἐπικίνδυνος κακοποιός. Φρουρεῖται αὐστηρὰ καὶ πειριμένει ἐκεῖ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ μέσα στὴ φυλακή, μὲ ὅλες τὶς ταλαιπωρίες ποὺ ὑφίσταται, δὲν ἔχει λησμονήσει τὰ παιδιά του. Σὰν πατέρας καὶ δάσκαλος ἀναλογίζεται τὰ μέρη ἀπ' ὅπου πέρασε· θυμᾶται ἔναν - ἔναν ὄλους ἐκείνους τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ἔχει διδάξει καὶ κατηχήσει «εἰς Χριστόν» (Γαλ. 3,24).

Ζῇ περιωρισμένος, μὰ τὴν ψυχὴ του ποιός μπορεῖ νὰ τὴ δεσμεύσῃ; Στὸ χέρι του κρέμεται ἀλυσίδα, μπορεῖ ὅμως νὰ πιάσῃ τὴν πέννα, μπορεῖ ἀκόμη νὰ ὑπαγορεύσῃ λίγα λόγια σὲ κάποιον ὑπογραφέα. Μέσα λοιπὸν ἀπ' τὴ φυλακὴ γράφει τὶς τελευταῖες ἐπιστολές του, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς πιστούς.

Φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ λησμονήσῃ ἔναν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μαθητάς του, τὸν Τιμόθεο, τὸν ὅποιον ὁ Ἰδιος εἶχε ἐγκαταστήσει ἐπίσκοπο Ἐφέσου. Πρὸς τὸν Τιμόθεο γράφει. Κι ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ μὲ τὸ στόμα, τὸν συμβουλεύει μὲ ἐπιστολή.

Ἐσύ, τοῦ λέει, παιδί μου Τιμόθεε, μὲ ἀκολούθησες ἀπὸ νέος παντοῦ. Ἀκουσες τὴ διδασκαλίᾳ μου. Εἶδες καὶ τὴ ζωὴ μου, πῶς ἔζησα· μὲ πίστη, μακροθυμία, ἀγάπη, ὑπομονὴ μεγάλη (Β' Τιμ. 3,10). Παρακολούθησες τὶς περιπέτειές μου καὶ πῶς ὁ Κύριος μὲ γλύτωσε ἀπ' ὅλα. Αὔτὸς εἶνε ὁ δρόμος γιὰ ὅποιον θέλει νὰ ζήσῃ μὲ πίστη Χριστοῦ. Μπορεῖς λοιπὸν ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ χηρὶς ὡς παράδειγμα. Προσπάθησε νὰ τὰ μιμηθῆς. Μένε πιστὸς σ' αὐτὰ ποὺ μόνος σου διαπίστωσες. Μὴν παρασυρθῆς ἀπὸ πονηροὺς

ἀνθρώπους, ποὺ πλανῶνται οἱ Ἰδιοι καὶ παρασύρουν κι ἄλλους στὴν πλάνη τους. Ἀπὸ βρέφος γνωρίζεις «τὰ ἵερὰ γράμματα», τὴν ἀγία Γραφή. Τὸ βιβλίο αὐτὸ σου συνιστῶ νὰ μελετᾶς πάντοτε· αὐτὸ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ μὲ ἀσφάλεια στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας, θὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ μονοπάτια ἀμαρτίας καὶ πλάνης (βλ. ἔ.ἄ. 3,14-16).

Αὐτὲς τὶς συμβουλές, πολύτιμα πετράδια ἀληθείας, δίνει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ μόνο στὸν Τιμόθεο; Καὶ σὲ ὅλους μας, κληρικοὺς καὶ λαϊκούς. Ἄλλα τὰ λόγια του αὐτὰ νομίζω πῶς ταιριάζουν κ' ἔχουν ἀξία ἰδιαιτέρως γιὰ τοὺς γονεῖς. Καὶ σ' αὐτὸ παρακαλῶ νὰ προσέξουμε τώρα.

‘Ο ἀπόστολος Παῦλος, ἀδελφοί μου, εἶνε ὑπόδειγμα τῶν γονέων. “Οπως δηλαδὴ αὐτὸς ἔτσι καὶ οἱ γονεῖς ὁφείλουν – τί· πρῶτον νὰ διδάξουν τὰ παιδιά τους, δεύτερον νὰ τοὺς δώσουν καλὸ παράδειγμα, καὶ τρίτον νὰ τοὺς ἀφήσουν ὡς κληρονομία τὴν ἀγία Γραφή. Ἄς τὰ πάρουμε αὐτὰ ἔνα - ἔνα μὲ τὴ σειρά.

● Πρῶτον νὰ διδάξουν. Ναί, νὰ διδάξουν.

Μὴν τὰ πειριμένετε ὅλα, ἀγαπητοί μου πατέρα καὶ μάνα, ἀπὸ τὸ δάσκαλο, ἀπὸ τὸν κληρικό, ἀπὸ τὸν ἱεροκήρυκα. Κι αὐτοὶ βέβαια ὁφείλουν νὰ κάνουν τὸ χρέος τους· νὰ διδάξουν, νὰ κατηχήσουν, νὰ νουθετήσουν τὸ παιδί σας. Ἄλλ' ἐὰν δὲν τὸ διδάξετε καὶ δὲν τὸ συμβουλεύσετε κ' ἐσεῖς, τότε τὰ λόγια τῶν δασκάλων καὶ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ἱεροκήρυκων δύσκολα θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα. Ἡ δική σου συμβουλή, μάνα, ὁ δικός σου λόγος, πατέρα, εἶνε ἡ πιὸ ἴσχυρὴ διδασκαλία. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ συμβουλεύσῃς τὴν κόρη ἡ τὸ ἀγόρι σου, αὐτὸ θὰ ῥίζωθῇ βαθειά. Ἄς φαίνεται ὅτι τώρα δὲν σ' ἀκούει ἡ κόρη σου ἢ ὁ γυιός σου· θὰ ἔρθῃ καιρός -ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὁ Θεὸς μόνο τὸ ξέρει-, ποὺ θὰ θυμηθοῦν τὰ λόγια καὶ

τίς συμβουλές σου. Γι' αύτό μήν άμελείτε οί γονεῖς νὰ συμβουλεύετε τὰ παιδιά σας. Εἶστε οἱ πρῶτοι δάσκαλοί τους. Καὶ ὁ Θεὸς θὰ ζητήσῃ ἀπὸ σᾶς μεγάλη εὐθύνη.

Ο πατέρας ἄς ἔξοικονομῇ λίγο χρόνο νὰ τοὺς διηγῆται ἴστορίες καὶ παραδείγματα εἴτε ἀπὸ τὴ δική του ζωὴ εἴτε ἀπὸ τοὺς βίους ἀγίων καὶ ἀνδρῶν τῆς ἴστορίας μας. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς διδασκαλίας, ποὺ πρέπει νὰ γίνεται τακτικά, εἶνε νὰ ῥίζωσῃ στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ. Κατώρθωσε ὁ πατέρας αὐτὸς τὸ πρᾶγμα; τότε πέτυχε τὸ σπουδαιότερο σκοπό. Γιατὶ ὅπως λέει τὸ Πνεῦμα τὸ ἄγιο, «ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου»^(ψαλμ. 110,10. Παρ. 1,7; 9,10 βλ. & Σ. Σειρ. 1,14.).

Ἄν κάθε πατέρας διδάξῃ στὰ παιδιά του τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀρετή, τότε, κι ὅταν ἀκόμη αὐτὸς θά χῃ φύγει ἀπ' τὸ μάταιο τοῦτο κόσμο, τὸ παιδὶ μέσ' ἀπὸ τὸν τάφο θ' ἀκούῃ τὴ φωνὴ του νὰ τοῦ φωνάζῃ, Παιδί μου, γιατὶ ξεχνᾶς τὰ λόγια μου; καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο θὰ τοῦ λέη· Τέκνον Τιμόθεε, «παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ...»^(Β' Τιμ. 3,10.)

● Δεύτερον οἱ γονεῖς ἔχουν χρέος ἀπέναντι στὰ παιδιά τους **νὰ δώσουν καὶ παράδειγμα** ζωῆς. Καλὰ εἶνε τὰ λόγια, οἱ συμβουλές καὶ τὰ διδάγματα, μὰ πολὺ καλύτερα εἶνε τὰ ἔργα. Τὸ παιδὶ προσέχει περισσότερο τί κάνουν οἱ μεγάλοι καὶ λιγώτερο τί λένε.

Τὰ παιδιά ἀντιγράφουν ὅ,τι εἶδαν γραμμένο στὸν πίνακα τῆς ζωῆς τῶν γονέων τους. Βλαστημάει ὁ πατέρας; πολὺ γρήγορα θ' ἀκούσετε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὶς ἄθλιες λέξεις του καὶ ὁ μπέμπης τοῦ σπιτιοῦ, κι ἄς μὴ κατανοῇ τὴ σημασία τῶν λέξεων. Θυμώνει ὁ πατέρας, ὀργίζεται, χτυπάει τὴ γυναῖκα του; ὁ μικρὸς μεγαλώνοντας θ' ἀρχίσῃ κι αὐτὸς νὰ ἔξαπτεται μὲ τὸ παραμικρό, νὰ φέρεται μὲ ἀγριότητα, νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βιαιοπραγῇ. Εἶνε ἀκρατὴς καὶ ἀνήθικος ὁ πατέρας; τί περιμένετε; τὸ δρόμο αὐτὸν θὰ βαδίσῃ καὶ τὸ ἀγόρι. Ἀγαπᾶ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴ σπατάλη ἡ μάνα, ἔξόδους καὶ ξενύχτια μὲ φίλες της; θὰ εἶνε θαῦμα νὰ μὴ τὴν μιμηθῇ καὶ ἡ κόρη της.

Τὰ παιδιά κατὰ κανόνα εἶνε σὰν τὸ νερό, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ αὐλάκι ποὺ τοῦ ἀνοίγει ὁ περιβολάρης. Ἐὰν τοὺς δείξετε δρόμο τιμιότητος καὶ σωφροσύνης, ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης αὐτὸν ν' ἀκολουθήσουν καὶ αὐτά. Τὸ παράδειγμά σας εἶνε ἔνας ζωντανὸς καθρέφτης ποὺ μένει πάντα μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Ἀγαπητοί μας γονεῖς, θὰ εἶστε εὔτυχεῖς ἂν μπορέσετε νὰ πῆτε κ' ἐσεῖς τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου· Παιδί μου, εἶδες τὴν πίστι,

τὴν ταπείνωσι, τὴν μακροθυμία, τὴν ἀγάπη, τὴν ὑπομονὴ μου· ἔτσι νὰ ζήσης κ' ἐσύ.

● Τρίτον, τέλος, ἀγαπητοὶ γονεῖς, ἀφῆστε στὰ παιδιά σας ὡς ἀκριβὴ κληρονομιὰ τὴν ἀγάπη τῆς θεοπνεύστου Βίβλου. Ἄν ἀπὸ μικρὰ τὰ μάθετε ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ τηροῦν τὸ Εὐαγγέλιο, τοὺς δῶσατε τὸ μέγιστο ὄλων, πετύχατε ὡς γονεῖς. Γιατὶ τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ὁ βασιλιᾶς τῶν βιβλίων, τὸ αἰώνιο βιβλίο τοῦ κόσμου, ὁ ἀπλανῆς ὄδηγός τοῦ Χριστιανοῦ. Μελέτα τὴν ἀγία Γραφή, συμβουλεύει ὁ Παῦλος τὸν Τιμόθεο^(βλ. Ἑ. 3,14-16)· αὐτὸς μάθετε στὰ παιδιά σας κ' ἐσεῖς.

Άλλὰ γιὰ ν' ἀγαπήσουν τὰ παιδιὰ τὴν ἀγία Γραφή, **πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ἀγαπήσει πρῶτα οἱ γονεῖς.** Καὶ δυστυχῶς τὰ παιδιὰ δὲν βλέπουν σήμερα τοὺς γονεῖς νὰ μελετοῦν τὸ Εὐαγγέλιο. Στὰ παλιὰ τὰ εὔλογημένα χρόνια ὁ πατέρας διάβαζε τὸ Εὐγέλιο καὶ τὸ Ψαλτήρι. Τώρα; Τὰ ἀγόρια βλέπουν τὸν πατέρα νὰ διαβάζῃ κάθε μέρα ἐφημερίδα, μὰ δὲν τὸν εἶδαν ν' ἀνοίγῃ τὸ Εὐαγγέλιο ὅχι μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα ἀλλ' οὕτε μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα. Τὰ κορίτσια πάλι βλέπουν τὴ μητέρα νὰ σκύβῃ πάνω στὰ φιγουρίνια ἢ νὰ βυθίζεται σὲ μυθιστορήματα, ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπουν ν' ἀνοίγῃ τὴν ἀγία Γραφή καὶ ν' ἀφοσιώνεται στὴ μελέτη της. Νά γιατὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἀγαποῦν τὸ Εὐαγγέλιο· διότι δὲν εἶδαν τοὺς γονεῖς τους νὰ τὸ ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸ διαβάζουν!

“Οσοι, ἀγαπητοί μου, εἶστε γονεῖς, ἀξιωθήκατε μεγάλης τιμῆς, ἀλλὰ **ἔχετε καὶ μεγάλη εὐθύνη** γιὰ τὰ παιδιά σας. Σᾶς τὰ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς ὅχι ἀπλῶς γιὰ νὰ τὰ ντύσετε καὶ νὰ τὰ θρέψετε, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τὰ ὄδηγήσετε στὸ δρόμο του. Ἄλλοιμονο ἄν παραμελήσετε τὸ καθῆκον αὐτό. Ἡ εὐθύνη σας θὰ εἶνε τεραστία. Διακυβεύεται τὸ αἰώνιο μέλλον τους, κινδυνεύουν νὰ στερηθοῦν ἀγαθὰ ἀτίμητα.

Τρέμετε ἀσφαλῶς ὅταν ἀκούσετε ὅτι ὁ ἄλφα ἢ βῆτα πατέρας ἔγινε παιδοκτόνος· ἀλλὰ πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ τρέμετε διότι πολλοὶ γονεῖς μὲ τὰ λόγια τους, μὲ τὴ διεφθαρμένη ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά τους **φονεύουν τὶς ψυχὲς** τῶν παιδιῶν τους.

Εύτυχισμένος ὁ γονεὺς ἐκεῖνος ποὺ κλείνοντας τὰ μάτια στὸ μάταιο τοῦτο κόσμο θὰ μποροῦσε νὰ μιμηθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ νὰ πῇ κι αὐτός· Κύριε, μοῦ ἔδωσες παιδιά. Σ' εὔχαριστῷ. Τὰ δίδαξα. Τοὺς ἀφησα ἔνα καλὸ παράδειγμα. Τὰ βοήθησα ν' ἀγαπήσουν Ἐσένα καὶ τὸ Εὐαγγέλιό σου. Δέξαι, Κύριε, τὸ πνεῦμα μου^(πρόβλ. Πράξ. 7,59.).

(†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος

Απὸ τὸ χειρόγραφο ὄμιλος, ἡ ὁποία ἔγινε σὲ ἄγνωστο ί. ναὸ τῆς ί. μητροπόλεως Αίτωλας & Ακαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 9-2-1941.
Ανάγνωση, μεταφορά σὲ ἀπλή γλώσσα, στοχειοθεσία καὶ μικρὴ ἀναπλήρωση 10-1-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ίστότοπο: <http://www.iskiriaiki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

*Εκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακή Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἅγιου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ετος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2444	Κυριακή τοῦ Ἀσώτου (Α' Κορ. 6,12-20) 20 Φεβρουαρίου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Κοιλιοδουλία καὶ πορνεία

«Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει. Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι· ...φεύγετε τὴν πορνείαν» (Α' Κορ. 6,13,18)

Απὸ τὴν περασμένη Κυριακή, ἀγαπητοί μου, Ατὴν Κυριακὴ Τελώνου καὶ φαρισαίου, ἔχουμε μπῆ στὸ Τριώδιο. Εἶνε μία περίοδος δέκα ἑβδομάδων, ἑβδομήντα ἡμερῶν, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μᾶς προετοιμάζει γιὰ νὰ ἐορτάσουμε τὴ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Μὲ ἐκλεκτὰ ἀναγνώσματα ἀπὸ τὴν ἀγία Γραφή, μὲ κατανυκτικοὺς ὕμνους ποὺ ἔχουν συνθέσει χαρισματοῦχοι ποιηταὶ καὶ μελωδοί, μὲ ἐμπνευσμένη διδασκαλία τῶν ἀγίων πατέρων, μὲ πυκνότερες καὶ ἐκτενέστερες ἀκολουθίες, καὶ μὲ τὴ νηστεία καὶ τὴν ἄσκησι ποὺ θ' ἀρχίσουν ἐντατικώτερα μετὰ ἀπὸ δύο ἑβδομάδες καὶ ἀρμόζουν στὸ κλίμα τῆς περιόδου αὐτῆς, ἡ Ὁρθοδοξία ξυπνᾷ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν τέκνων τῆς γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά, γιὰ πνευματικὸν ἀγῶνες καὶ νίκες.

Σήμερα εἶνε ἡ δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Τριώδιου, ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου. Ὄνομάζεται ἔτσι διότι, ὅπως ἀκούσαμε στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἀνεγνώσθη ἡ περίφημη, ἡ πιὸ ὅμορφη παραβολὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ (βλ. Λουκ. 15,11-32). Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς παραβολῆς αὐτῆς ἔχουμε μιλήσει καὶ ἄλλοτε, γι' αὐτὸ τώρα θὰ στραφοῦμε στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Εἶνε πολὺ διδακτικό, περιέχει σπουδαιότατα νοήματα (βλ. Α' Κορ. 6,12-20). Ἡ ἐντείνουμε λοιπὸν τὴν προσπάθεια γιὰ ν' ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ ἀποστόλου, ἡ ὁποία εἶνε θεόπνευστη, εἶνε δηλαδὴ φωνὴ ὅχι ἀνθρώπου ἀλλὰ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Δύο πράγματα σχετικὰ μεταξύ τους, ἀδελφοί μου, δύο πάθη ἀλληλένδετα, κτυπᾶ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καταπολεμεῖ δύο ἀμαρτήματα καὶ μὲ τὴν ἀξίνη τοῦ θείου λόγου ζητεῖ νὰ τὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν. Εἶνε δύο ἀμαρτήματα ποὺ τώρα τὴν πε-

ρίοδο τῶν Ἀπόκρεω ἔχουν δυστυχῶς μεγάλη πέρασι· βρίσκονται σὲ ἵδιαιτέρα ἔξαρσι. Ποιά εἶνε αὐτά. Εἶνε ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ κοιλιοδουλία - γαστριμαργία καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ πορνεία.

● Γιὰ τὸ πρῶτο ἀμάρτημα λέει· «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει» (Ἑ.ἀ. 6,12). ὅλα τὰ πράγματα μοῦ ἐπιτρέπεται καὶ μπορῶ νὰ τὰ κάνω, ἀλλὰ ὅλα δὲν μὲ συμφέρουν· δὲν μὲ ὠφελοῦν οὔτε στὸ σῶμα οὔτε στὴν ψυχή.

Ἀπόδειξις τὸ φαγητό. Εἶνε ἀναγκαῖο γιὰ τὴ συντήρησι καὶ ἀνάπτυξί μας· γι' αὐτὸ βεβαίως ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δὲν τὸ ἀπαγορεύει. Ἡς προσέξουμε ὅμως στὸ ζήτημα τῶν τροφῶν πῶς σκέπτεται καὶ πῶς ζυγίζει τὰ πράγματα ἡ συνείδησις τοῦ ἀποστόλου.

Ὑπάρχει κίνδυνος, λέει, ἐὰν ἐγὼ ἐπιτρέψω στὸν ἔαυτό μου νὰ γεύεται ἀνεξέλεγκτα ὅλα καὶ χωρὶς μέτρο, νὰ ὑποδουλωθῶ στὸ πάθος τῆς γαστριμαργίας καὶ κοιλιοδουλίας, καὶ τότε τί θὰ συμβῇ· θὰ γίνω ὑποχείριο τῆς ἐπιθυμίας μου, θὰ μὲ ἔξουσιάζῃ τὸ πάθος· θὰ παύσω νὰ είμαι κύριος τοῦ ἔαυτοῦ μου.

Μὲ τὸν τρόπο ποὺ σκέπτεται γιὰ τὸν ἔαυτό του ὁ ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει κ' ἐσένα, Χριστιανέ, καὶ σοῦ λέει· «Ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ σὲ κυριεύσῃ τὸ φαγητό. Ἐὰν δὲν προσέξῃς ἀλλ' ἀφεθῆς στὴν ὅρεξί σου, θὰ καταντήσῃς στὸ σημεῖο, νὰ γίνῃ γιὰ σένα θεὸς ἡ κοιλιά. Καὶ θὰ εἶνε ἵσως γνωστὴ μία πνευματώδης λαϊκὴ συμβουλὴ ἡ ὁποία συνιστᾶ· Πρόσεχε «νὰ μὴ ζῆς γιὰ νὰ τρῶς, ἀλλὰ νὰ τρῶς γιὰ νὰ ζῆς». Διαφορετικά, ἡ κοιλιὰ μεταβάλλεται σὲ ἔχθρὸ καὶ τὰ βρώματα, οἵ τροφές, γίνονται βόλια, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ σοῦ κάνουν μεγάλο κακό. Μήν ύποτιμήσῃς αὐτὸ τὸν κίνδυνο· γιατὶ ἡ κοιλιὰ καὶ κάστρα καταλύει.

Ἄν νικηθῆς ἀπὸ τὴν κοιλιοδουλία, θὰ μοιάζῃς μὲ ζῶο, ποὺ ἔχει τὸ νοῦ του συνεχῶς στὸ

παχνὶ καὶ τὸ κεφάλι του πάντα σκυμμένο στὴ γῆ γιὰ νὰ βρῇ κάτι φαγώσιμο. Ἡ λαιμαργία θὰ εἶνε **μιὰ καταβόθρα** ποὺ συνεχῶς θὰ καταπίνη τροφὲς καὶ ποτέ δὲν θὰ χορταίνῃ.

Γιὰ νὰ μὴ φτάσης λοιπὸν στὸ κατάντημα αὐτό, ὁ ἀπόστολος Παῦλος σοῦ ὑπενθυμίζει σήμερα τὴ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι «ὅ Θεὸς καὶ ταύτην (τὴν κοιλίαν) καὶ ταῦτα (τὰ βρώματα) καταργήσει» (Ἑ.ἀ.6,13)· μιὰ μέρα δηλαδή, μετὰ τὸν σωματικὸ θάνατο καὶ τὴν κοινὴ ἀνάστασι, στὴ μέλλουσα ζωὴ ποὺ προσδοκοῦμε, **κοιλιὰ καὶ τροφὲς θὰ καταργηθοῦν πλέον**· παύει ὄριστικὰ ἡ λειτουργία τους. Καὶ πράγματι· ποὺ τελειώνουν ὅσα καὶ ἂν φᾶς, ὅσα καὶ ἂν πιῆς; ὁ τάφος δὲν εἶνε τὸ τέλος τοῦ στομάχου, τῆς κοιλιᾶς, τῶν ἐντέρων καὶ τῶν τροφῶν; «Ὄ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει», εἶνε δηλαδὴ ἄχρηστα, περιττά, μάταια.

● Ἀλλὰ ἡ κοιλιοδουλία δὲν εἶνε μόνο μιὰ ματαιότητα, δὲν εἶνε μόνο ζημιὰ τῆς ὑγείας (πόσοι δὲν πέθαναν ἀπὸ τὴν πολυφαγία!), δὲν εἶνε μόνο ζημιὰ τῆς τσέπης, οἰκονομική (πόσες περιουσίες δὲν χάθηκαν μέσα στὴ φαγάνα τῆς κοιλιᾶς);· εἶνε πρὸ παντὸς ζημιὰ πνευματική, ζημιὰ τῆς ψυχῆς. Γιατὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων κακῶν ἐκεῖνος ποὺ ὑποδουλώνεται στὴ γαστριμαργία κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ ἄλλη παγίδα· σὲ **ἄμαρτήματα τοῦ σώματος** (ἀσέλγεια, πορνεία, μοιχεία, ποικίλη ἀκαθαρσία).

Ἡ γαστὴρ λοιπὸν ἔχει στενὴ σχέσι μὲ τὰ **ὑπο-γάστρια**. Ναί. Τὰ πολλὰ φαγητὰ καὶ πιοτά, ἡ κραιπάλη, οἱ ἀσύστολες διασκεδάσεις γίνονται προσάναμμα τοῦ σατανᾶ γιὰ νὰ πάρῃ **φωτὶα ἡ σάρκα**. Καὶ αὐτὴ ἡ φωτὶα καὶ λάβρα, ποὺ λιγοστεύει καὶ σβήνει μὲ τὴ νηστεία, ἀντιθέτως φουντώνει μὲ τὴν πολυφαγία.

Γ’ αὐτὸ σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀμέσως μετὰ τὴν πολυφαγία λέει· «**τὸ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι**» (Ἑ.ἀ.6,18)· τὸ σῶμα μας δηλαδή, ὅπως ἔξηγει ὁ ἄγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, δὲν πλάστηκε γιὰ νὰ τρυφᾶ καὶ ἀπὸ τὴν τρυφὴ νὰ πέφτῃ στὴν πορνεία· πλάστηκε γιὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Κύριο, ποὺ εἶνε κεφαλή του· καὶ ὁ Κύριος γι’ αὐτὸ ἐνανθρώπησε, γιὰ νὰ ἐνώνεται καὶ νὰ κάθεται ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ Χριστιανοῦ σὰν κεφαλή του (Ἐρμην. ΙΔ' Ἔπιστ. τ. Α', σ. 451).

Ἐντονη ἀκούγεται ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀπόστολου· **«Φεύγετε τὴν πορνείαν»** (Ἑ.ἀ.6,18)! Νά τὸ ἄλλο ἀμάρτημα, ποὺ θέλει νὰ ξερριζώσῃ. Τὸ κατορθώνει ἄραγε, τὸν ἀκοῦνε οἱ Χριστιανοί;

Τί συμβαίνει σήμερα; **“Ω συμφορά! Δυστυχῶς σὲ πόλεις χριστιανικὲς ὑπάρχουν οἵκοι ἀνοχῆς, πορνεία, κακόφημα σπίτια,** ὅπου γυναι-

κες ταλαίπωρες πουλοῦν γιὰ ἔνα κομμάτι ψωμὶ τὸν ἔαυτό τους. Ἄλλὰ δὲν φταῖνε τόσο αύτές· περισσότερο φταῖνε οἱ ἀκόλαστοι ἄντρες καὶ νέοι, ποὺ κωφεύουν στὸν θεῖο ἀπόστολο.

«Φεύγετε τὴν πορνείαν». Γιατὶ; Πρῶτον διότι **τὸ σῶμα ποὺ ἔχεις δὲν εἶνε δικό σου** γιὰ νὰ τὸ κάνῃς ὅ,τι θέλεις· εἶνε τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη πιὸ σοβαρὸ εἶνε τὸ ἀμάρτημα τῆς πορνείας ἃν σκεφτῆς ὅτι τὸ σῶμα **ἀνήκει στὸ Χριστό**. Καὶ γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρουμε τοῦτο· ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ κεφαλὴ μας, κ’ ἐμεῖς εἴμαστε τὰ μέλη του. Μὴν παίρνεις τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ κάνεις μέλη τῆς πόρνης, ὅργανα ἀμαρτίας. Ἐκεῖνος καὶ ἔκεινη ποὺ πορνεύουν, αὐτοὶ ξέρετε τί κάνουν; Κάνουν κάτι χειρότερο ἀπὸ τοὺς σταυρωτὰς τοῦ Χριστοῦ. Οἱ σταυρωταὶ τὸν ἐκάρφωσαν στὸ σταυρό, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔκαναν κομμάτια γιὰ νὰ τὰ ρίξουν στὰ σκυλιά. Ἅχ! αὐτὸ ποὺ δὲν ἔκαναν οἱ σταυρωταί, τὸ κάνουμε ἐμεῖς. Μὲ τὴν πορνεία ἀποκόπτουμε τὸν ἔαυτό μας ἀπὸ τὸ Χριστὸ (γιατὶ μὲ τὴ θεία κοινωνία εἴμαστε ἔνα σῶμα μαζί του) καὶ τὸν προσκολλοῦμε στὴν ἀμαρτία· γι’ αὐτὸ θὰ κριθοῦμε πιὸ αύστηρὰ ἀπὸ τοὺς σταυρωτάς.

Τὸ ἀκόμη πιὸ συγκλονιστικὸ ποιό εἶνε· ὅτι **«τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἀγίου Πνεύματός ἐστιν»** (Ἑ.ἀ.6,19). **Εῖσαι ναὸς τοῦ παναγίου Πνεύματος!** Τὸ πιστεύης; Καὶ γιὰ νὰ καταλάβης αὐτὸ σοῦ λέω τὸ ἔξης. Τί θὰ ἔλεγες ἃν ἔβλεπες κάποιον νὰ μπαίνῃ στὸ ναό, νὰ ἀνατρέπῃ τὴν ἀγία τράπεζα, νὰ χύνῃ τὰ ἄγια μυστήρια, νὰ σπάῃ τὶς εἰκόνες; Ὑπάρχει πιὸ μεγάλη ἀσέβεια; Τὴν ἀσέβεια αὐτὴ τὴ βλέπουμεν, δὲν βλέπουμε ὅμως τὴν ἄλλη ἔκεινη ἀσέβεια ποὺ κάνουμε ἐμεῖς καθημερινῶς· ὅτι δηλαδὴ λερώνουμε τὸν ἔαυτό μας, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὴν ὄρα τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματός μας ἔγινε ὁ ναὸς τοῦ παναγίου Πνεύματος. Καὶ πῶς τὸν λερώνουμε; Μὲ ὅλες τὶς ἀμαρτίες, καὶ ίδιας μὲ τὶς σαρκικές. Αὐτὲς γεμίζουν μὲ κοπριὰ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, μεταβάλλουν τὸ κατοικητήριο τῆς ψυχῆς σὲ στάβλο βρωμερό.

* * *

“Οσοι, ἀγαπητοί μου, ἀκούσαμε τὴ σημερινὴ διδαχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἃς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης, νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ μᾶς κυριεύσῃ ποτέ ἡ κοιλιά. Ἅς βάλουμε στὸν ἔαυτό μας τὸ **χαλινάρι τῆς ἐγκρατείας στὶς ἐπιθυμίες** μας. Καὶ τέλος ἃς δοξάζουμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας «τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἀτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ» (Ἑ.ἀ.6,20)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος

Απὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἔγινε σὲ ἄγνωστο ί. ναὸ τῆς ι. μητροπόλεως Αίγαλιας & Ακαρνανίας καὶ λιαν πιθανῶς τὴν 20-2-1938.
Ἀνάγνωσις, μεταφορὰ σὲ ἀπλῆ γλώσσα, στοιχειοθεσία καὶ ικανὴ ἀναπλήρωσις 18-1-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπό τὸν Ιεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλόγια τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ίστοτόπο: <http://www.iskiriaiki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὅπίσα μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακή Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἅγιου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ετος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2445	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Α' Κορ. 8,8 – 9,2) 27 Φεβρουαρίου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

“Ασημους ἀδελφοὺς περιφρονεῖς; Τὸν Χριστὸ περιφρονεῖς «Ἄμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἄμαρτάνετε» (Α' Κορ. 8,12)

Τρίτη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου σήμερα, ἀγαπητοί μου, Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ ἀνάγγνωσμα ποὺ ἀκούσαμε (βλ. Α' Κορ. 8,8-9,2) προχωρεῖ σὲ **λεπτότερα ζητήματα**, ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὴν καθαρότητα τῆς συνείδησεως τῶν πιστῶν. “Ο, τι λέει καὶ κάνει ὁ Χριστιανός, πρέπει νὰ γίνεται μὲ ἀγαθὴ συνείδησις: διαφορετικά, ὑπάρχει φόβος νὰ χάσῃ τὴν ἀξία του καὶ ὁ κόπος νὰ πάῃ χαμένος.

Καθὼς λοιπὸν ἔτοιμαζόμαστε μετὰ ἀπὸ μία ἔβδομάδα ν' ἀρχίσουμε τὴν νηστεία, μᾶς καθοδηγεῖ πῶς, μὲ ποιό δηλαδὴ φρόνημα, πρέπει νὰ ἀσκηθοῦμε στὸ ἀγώνισμα τῆς νηστείας.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἔνα ζήτημα ποὺ ἀπασχολοῦσε τοὺς πιστοὺς ἦταν τὸ ζήτημα τῶν εἰδωλοθύτων. Ἐπιτρεπόταν δηλαδὴ σ' αὐτοὺς νὰ τὰ τρῶνε ἥ ὅχι;

Στὴν Κόρινθο ὑπῆρχαν μερικοὶ Χριστιανοί, ποὺ εἶχαν προοδεύσει στὴν χριστιανικὴ γνῶση καὶ εἶχαν μία ὁρθὴ ἀντίληψι. Πίστευαν δηλαδὴ ὅτι, ἂν φάνε εἰδωλόθυτα, ἀπὸ τὰ κρέατα ἐκεῖνα ποὺ οἱ εἰδωλολάτρες θυσίαζαν στοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν τους, καθόλου δὲν ἀμαρτάνουν. Γιατί; Διότι φρονοῦσαν ὅτι, ἐφ' ὅσον οἱ θεοὶ τῶν εἰδωλολατρῶν ἦταν ψεύτικοι, ἀνύπαρκτοι, ἐπομένως καὶ τὰ κρέατα ποὺ προσφέρονταν καὶ θυσιάζονταν στὴ λατρεία τέτοιων θεῶν δὲν εἶχαν ἀξία μεγαλύτερη ἀπ' ὅτι εἶχαν τὰ ἄλλα κρέατα τῆς ἀγορᾶς. “Ἐτσι λοιπὸν ἔτρωγαν κι ἀπ' αὐτὰ ὅπως ἔτρωγαν ὁποιοδήποτε ἄλλο φαγητό.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς αὐτοὺς ποὺ εἶχαν τὴν ἀνώτερη ἀντίληψι στὸ ζήτημα τῶν εἰδωλοθύτων, ὑπῆρχαν στὴν Κόρινθο καὶ ἀρκετοὶ Χριστιανοὶ οἱ ὄποιοι, ἔχοντας μόλις πρὸ ὀλίγου ἐγκαταλείψει τὰ εἰδωλα καὶ ἔχοντας προσέλθει στὴν χριστιανικὴ πίστι, ὅταν ἔβλεπαν τοὺς ἄλλους ἀδελφούς των νὰ κάθωνται σὲ τραπέζια τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ νὰ

τρῶνε ἄφοβα ἀπὸ τὰ εἰδωλολόθυτα, **σκανδαλίζονταν καὶ κλονίζονταν** ἰσχυρά.

Ο κίνδυνος ἦταν πολὺ σοβαρός. Ὅπηρχε φόβος, οἱ ἀπλοὶ Χριστιανοί, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη σαφῆ γνῶση τῶν πραγμάτων, ἀπ' αὐτὴ τὴ διαγωγὴ τῶν οὕτως εἰπεῖν «μορφωμένων» Χριστιανῶν νὰ ψυχρανθοῦν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν πάλι στὴν εἰδωλολατρία.

Γι' αὐτὸ στὸν σημερινὸ ἀπόστολο **Παῦλον** νὰ ἐπεμβαίνῃ. Ὅψωνει τὸ μαστίγιο τοῦ ἐλέγχου του· δείχνει τὸ τίμιο αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ· κηρύττει τὴν ἀξία καὶ μιᾶς ἐστω ψυχῆς ποὺ λυτρώνει ἡ θυσία του· προβάλλει τὸ δικό του παράδειγμα· καί, σὰν πατέρας ποὺ πονεῖ γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων, φωνάζει· «Ἐὶ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφὸν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφὸν μου σκανδαλίσω» (Α' Κορ. 8,13). Δηλαδὴ· ἂν ὑπάρχῃ κάποιο φαγητὸ ποὺ σκανδαλίζει τὸν ἀδελφό μου, δὲν θὰ τὸ ἀγγίξω· ὅχι γιατὶ τὸ θεωρῶ ἀμαρτία νὰ φάω αὐτὴν ἥ ἐκείνη τὴν τροφή, ἀλλὰ γιατὶ πρέπει ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλο καὶ νὰ σώσω τὸν ἀδελφό μου. Πάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐστω καὶ ἂν αὐτὸς εἴνε μικρὸς καὶ ἄσημος. Γι' αὐτὸν θυσιάστηκε ὁ Χριστός, γι' αὐτὸν πρέπει κ' ἔγω νὰ ὑποστῶ μιὰ μικρὴ θυσία.

* * *

Λόγια χρυσᾶ, ἀδελφοί μου, ἀνεκτίμητα! Λόγια ὅμως, τὰ ὅποια δυστυχῶς ἔχει λησμονήσει μεγάλη μερίδα τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν. Οἱ πολλοί, οἱ περισσότεροι, **ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὶς ὄρεξεις καὶ τὶς ἐπιθυμίες μας**, καὶ ἐν τούτοις νομίζουμε πῶς εἴμαστε ἐν τάξει, ἐπειδὴ οἱ ὄρεξεις καὶ οἱ ἐπιθυμίες μας δὲν ἀπαγορεύονται ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

Παράδειγμα. Εἶμαι ἀσθενής κ' εἴνε Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ὁ γιατρὸς μοῦ λέει, ὅτι πρέπει νὰ καταλύσω τὴν νηστεία, καὶ ἔγω συμ-

φωνῶ μαζί του, γιατὶ ἡ νηστεία ὥριστηκε ὅχι πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ σώματος, ἀλλὰ πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς - καὶ τοῦ σώματος μαζί. Ἐν ὅμως πρόκειται, καταλύοντας τὴν νηστεία μέσα στὴν ἀγορά, μέσα σὲ δημόσια ἔστιατόρια, νὰ σκανδαλίσω τὶς ψυχές ἐκείνων ποὺ μὲ βλέπουν ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν ὅτι ἔχω ὄργανισμὸ ἔξασθενημένο καὶ ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τροφὴ καὶ ἴδιαίτερη δίαιτα, ἐ τότε τὸ καθῆκον μου εἶνε σαφές, σαφέστατο· τὸ καθορίζει ὁ Παῦλος· «Οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω» (Ἑ.ἀ.).

—Μά, σ' ἀκούω νὰ λές, οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ εἶνε ἀμαθεῖς καὶ ἀγράμματοι· ἐσφαλμένως νομίζουν ὅτι τὸ ἄπαν τῆς θρησκείας μας εἶνε ἡ νηστεία. Ἔγὼ δὲν μπορῶ νὰ λαμβάνω ὑπ’ ὅψιν τί θὰ πῆ ὁ ἔνας καὶ ὁ ἄλλος, ποὺ δὲν μελέτησαν καλὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν γνώρισαν τί σημαίνει Χριστιανισμός. Δὲν μπορῶ νὰ σύρωμαι ἀπὸ τὶς προλήψεις τοῦ λαοῦ, ὁ ὅποιος ἔχει καταντήσει τῇ θρησκείᾳ μας ἀγνώριστη...

Φίλε μου! “Οσα καὶ ἂν πῆς, δὲν εῖσαι ἐν τάξει μὲ τὸ νόμο τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, ποὺ αὐτὸς καὶ μόνο θὰ ἐπρεπε νὰ κανονίζῃ τὶς σχέσεις μας καὶ τὴ στάσι ἀπέναντι στοὺς ἀδυνάτους πνευματικὰ ἀδελφούς σου. Καὶ ὁ νόμος αὐτὸς λέει τὸ ἔξῆς· Ἐν ὁ ἄλλος εἶνε ἀγράμματος, ἀμαθής, ἐσὺ ὀφείλεις νὰ τὸν διδάξῃς, ὅχι ὅμως νὰ τὸν σκανδαλίσῃς· ὀφείλεις νὰ τὸν ἀγαπήσῃς, καὶ ὅχι νὰ τὸν περιφρονήσῃς.

Νὰ μιμηθῆς τὸν δεσπότη Χριστό, ὁ ὅποιος «ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη» (Β’ Βαρ. 22,10. Ψαλμ. 17,10· 143,5· πρβλ. 1ώβ 38,37) καὶ «μετὰ ἀνθρώπων συνανεστράφη» (Βαρ. 3,38), ἀνθρώπων ποὺ ζοῦσαν μέσα στὴν ἄγνοια. Οἱ μικροὶ καὶ ἀσημοὶ, τοὺς ὅποιους οἱ φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς του δὲν καταδέχονταν νὰ πλησιάσουν, ἔγιναν οἱ πρῶτοι ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ· ἐγκολπώθηκαν, ἀγράμματοι αὐτοί, τὴν ὑψηλή του διδασκαλία, αὐτοὶ ἐχρημάτισαν οἱ μεγάλοι ἀπόστολοι ποὺ μετέδωκαν παντοῦ τὸ φῶς τῆς νέας πίστεως.

Καυχᾶσαι λοιπὸν σήμερα ἐσὺ γιὰ τὶς γνώσεις σου, καὶ λὲς ὅτι γνωρίζεις τὸ βαθύτερο πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ περιφρονεῖς γι’ αὐτὸ τοὺς τάχα καθυστερημένους ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ; Ἄλλὰ σκέψου, ὅτι ὅλοι οἱ φιλόσοφοι τοῦ Χριστιανισμοῦ περιφέρουν τὰ ρήματα ἐκείνων τῶν ἀλιέων τῆς λίμνης Γεννησαρέτ· σκέψου, ὅτι ἀπὸ τοὺς μικροὺς καὶ ἀσημοὺς ἀκολούθους τοῦ Χριστοῦ ἀπαρτίσθηκε ἡ Ἑκκλησία του, τῆς ὅποιας στῦλοι εἶνε ὅχι οἱ φιλόσοφοι ἀλλὰ οἱ ἀλιεῖς τῆς Τιβεριάδος.

“Ω αὐτοὶ οἱ μικροὶ καὶ ἀσημοὶ! **Νὰ ἡξερες πόσο τοὺς ἀγαπᾷ ὁ Χριστός,** ὁ ὅποιος ἔβλεπε ὅτι στὸ βάθος τῆς ἀγνῆς καρδιᾶς τους ὑπάρχει ἡ σπίθα τῆς πίστεως, τῆς θαυματουργικῆς πίστεώς Του!

Γ’ αὐτούς, ποὺ σήμερα ἐμεῖς τοὺς περιφρονοῦμε καὶ ἀδιαφοροῦμε ἀν γινώμαστε σκάνδαλο στὶς ψυχές τους, ὁ Χριστὸς εἶπε τὰ σπουδαῖα τοῦτα λόγια· «Ὥρāτε μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γάρ ὑμῖν, ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ἡλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Ματθ. 18,10-11). Προσέξτε, φωνάζει ὁ Χριστός, μὴ περιφρονεῖτε κανένα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ –ἐπειδὴ δὲν κατέχουν θέσεις σπουδαῖες, εἶνε ἀγράμματοι καὶ ἀσημοὶ– ὁ κόσμος τοὺς θεωρεῖ μικρούς. Σᾶς διαβεβαιώνω, ὅτι ἔχουν τόσο μεγάλη ἀξία καὶ σπουδαιότητα καὶ τόσο πολὺ φροντίζει γι’ αὐτοὺς ὁ οὐράνιος Πατέρας μου, ὥστε **τοὺς φρουροῦν διαρκῶς ἄγγελοι·** καὶ δίνουν γι’ αὐτοὺς ἀναφορὰ στὸ θρόνο του καὶ μεταφέρουν στὸν Παντοκράτορα τὰ αἰτήματα τῆς καρδιᾶς τους.

“Ω ἀδελφοί μου! Ἐὰν μᾶς φώτιζε ἡ θεία χάρις, θὰ βλέπαμε **στὸ πρόσωπο** καὶ τοῦ τελευταίου Χριστιανοῦ καὶ τῆς τελευταίας Χριστιανῆς **τὸν ἴδιο τὸν Χριστό μας.** Ναί, τὸν Χριστό μας! Διότι αὐτὸς δὲν θεωρεῖ ἀνάρμοστο στὸ μεγαλεῖο του αὐτοὺς τοὺς ἀφανεῖς δούλους του νὰ τοὺς ὀνομάζῃ «**ἀδελφούς**» του (Ἐφρ. 2,11. Ψαλμ. 21,23) καὶ συνιστᾶ καὶ σ’ ἐμᾶς νὰ τοὺς περιβάλλουμε μὲ τὴν ἀγάπη μας.

“Ἄς τοὺς σεβώμαστε λοιπόν. Δὲν εἶνε τυχαῖα πρόσωπα, **εἶνε πρίγκιπες τοῦ οὐρανοῦ.** Μὴν τοὺς γκρεμίζουμε μὲ τὴν ὑπεροπτικὴ συμπεριφορά μας· ἀντιθέτως νὰ τοὺς ὑπολογίζουμε, νὰ ἀναγνωρίζουμε τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν, νὰ τοὺς θαυμάζουμε γιὰ τὴν παρρησία ποὺ διαθέτουν ἐνώπιον τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, νὰ τοὺς στηρίζουμε στὸν ἀγῶνα ποὺ δίνουν. Νὰ συναγωνιζόμαστε μαζί τους, νὰ θεωροῦμε τιμή μας τὴ σχέσι μαζί τους. Νὰ φροντίζουμε μὲ ἔργα καὶ μὲ λόγια ν’ ἀποδεικνύουμε τὴν ἀγάπη καὶ φιλία μας σ’ αὐτούς. Μὴν τοὺς κατεβάζουμε –συμμαχώντας μὲ τοὺς ἀπίστους– σὲ τάρταρα τοῦ ἄδου, ἀλλὰ νὰ τοὺς τιμοῦμε, νὰ τοὺς ἀνυψώνουμε καὶ νὰ τοὺς οἰκοδομοῦμε πνευματικά.

Τότε θὰ εἴμαστε μιμηταὶ τοῦ Παύλου καὶ πραγματικοὶ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ.

(†) ἐπίσκοπος Αύγουστηνος

* * * * *

Άρθρο ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς Ἰ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ακαρνανίας «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 236-237/21-29 Φεβρουαρίου 1940, σ. 21). Μεταγλώττισε καὶ μικρὴ ἀνάπτυξις 19-1-2022.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ίστοτόπο: <http://www.iskiriaki.com>